

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 14/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. novembra 2013 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jána Auxta, Petra Brňáka, Ľubomíra Dobríka, Sergeja Kohuta, Jána Lubyho, Milana Ľalíka, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika o návrhu Okresného súdu Bratislava I na začatie konania o vyslovenie nesúladu ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) účinného od 15. apríla 2005 do 31. marca 2008 a ustanovenia § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 v časti v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, § 6 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) účinného od 1. apríla 2008 s čl. 2 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolani) č. 111 uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky č. 465/1990 Zb. takto

r o z h o d o l :

Návrh Okresného súdu Bratislava I o d m i e t a ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 11. februára 2013 doručený návrh Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného JUDr. H. H., sudkyňou vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 244/2008, na začatie konania o nesúlade ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) účinného od 15. apríla 2005 do 31. marca 2008 a ustanovenia § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 v časti v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, § 6 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) účinného od 1. apríla 2008 s čl. 2 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolani) č. 111 uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 465/1990 Zb. (ďalej len „dohovor č. 111“).

2. Z návrhu vyplýva, že pred okresným súdom sa pod sp. zn. 14 C 244/2008 na základe žaloby žalobkyne JUDr. M. J. podanej 30. decembra 2008, vedie konanie proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava (ďalej aj „žalovaná“) a Krajskému súdu v Bratislave, Záhradnícka 10, Bratislava (ďalej aj „žalovaný“), kde sa žalobkyňa po pripustení zmeny návrhu domáha určenia, že *„... odmeňovanie žalobkyne uskutočňované podľa § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Zb. v znení neskorších predpisov, v porovnaní s odmeňovaním sudcov podľa § 69 ods. 2 citovaného zákona v znení zákona č. 122/2005 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania...“*, a súčasne požaduje, aby súd zaviazal žalovanú a žalovaného *„... zaplatiť žalobkyňi sumu 199 524 EUR s úrokom z omeškania 0,28 EUR denne od 20. mája 2009 do zaplatenia a náhradu trov konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku“*.

3. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa je sudkyňou Krajského súdu v Bratislave, pričom sudcovia Špeciálneho súdu od účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., ktorým sa mení

a dopĺňa zákon . 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorich predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým došlo k novelizácii zákona . 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorich predpisov, poberajú funkčný príplatok za výkon funkcie sudcu pecilnego súdu, ktorého výška zodpovedá estnasobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky. alobkna namieta, že rozdiel v odmeňovaní sudcov je protiústavný, keďže rovnaké ustavne postavenie sudcov neodôvodňuje ich diferencované odmeňovanie, v dôsledku čoho má predmetný príplatok pre sudcov pecilnego súdu diskriminačný charakter. Ďalej namieta, že „.... v príčinnej súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v rámci odmeňovania (§ 9 ods. 2 antidiskriminaného zákona) sa v spoločnosti znizila moja vanos a dôstojnosť, lebo vo všeobecnosti vzniká dojem, ako keby sudcovia pecilnego súdu boli odborne kvalitneji, ako keby mali iné vynimonejie vzdelania a prax ako mám ja. Na druhej strane tiež vzniká dojem, ako keby veci, na rozhodovaní ktorých som sa podielala, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou.“.

4. Okresný súd uznesením z 27. júla 2012 v dôsledku iastoného späťvzatia žaloby zastavil konanie proti Slovenskej republike, zastúpenej Národnou radou Slovenskej republiky, pripustil zmenu návrhu (bod 2 odôvodnenia tohto uznesenia) a zároveň podľa § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (dalej aj „OSP“) prerušil konanie a vec postúpil ústavnému súdu s odôvodnením, že rozhodnutie súdu závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený rieit, pretože všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

5. Okresný súd namieta nesúlad týchto ustanovení antidiskriminaného zákona s dohovorem . 111:

„Podľa § 6 ods. 1 antidiskriminaného zákona inného od 15.6.2005 do 31.3.2008 v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právných vzťahoch a v právných vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodu ich pohlavia, naboenského vyznania alebo viery, rasového

pôvodu, národnostného alebo etnického pôvodu, zdravotného postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie.

Podľa § 6 ods. 2 písm. b) antidiskriminačného zákona účinného od 15.6.2005 do 31.3.2008 zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami fyzických osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania.

Podľa § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona účinného od 1.4.2008 dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia. Každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov.

Podľa § 6 ods. 1 antidiskriminačného zákona účinného od 1.4.2008 v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1.

Podľa čl. 2 Dohovoru č. 111 uverejnený v Zbierke zákonov pod číslom 465/1990 Zb. každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti, sa zaväzuje vyhlásiť a vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na presadzovanie rovnosti príležitosti a zaobchádzania v zamestnaní a povolani metódami primeranými vnútroštátnym podmienkam a zvyklostiam tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia v tomto smere.“

6. Návrh na začatie konania okresný súd v podstatnom odôvodnil takto:

„V prejednáwanej veci je potrebné aplikovať § 6 ods.1, § 6 ods. 2 písm. b) zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (antidiskriminačný zákon) účinný od 15.6.2005 do 31.3.2008 (v iných veciach od 15.4.2005) a § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 v časti v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, § 6 ods. 1, zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane

pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) účinný od 1.4.2008, keďže navrhovateľka v návrhu tvrdí, že bola diskriminovaná a nemajetkovú ujmu si uplatňuje za rok 2005 až 2008.

Podľa článku 2 Dohovoru č. 111 uverejneného v zbierke zákonov pod č. 465/1990 Zb. každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti, sa zaväzuje vyhlásiť a vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na presadzovanie rovnosti príležitostí a zaobchádzanie v zamestnanosti a povolani metódami primeranými vnútroštátnym podmienkam a zvyklostiam tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia v tomto smere.

Ako vyplýva z článku 3 vyššie cit. Dohovoru č. 111 každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti sa zaväzuje

a) usilovať o spoluprácu s organizáciami zamestnávateľov a pracovníkov a s inými príslušnými orgánmi pri presadzovaní prijatia a uskutočňovania tejto politiky;

b) vydávať zákony a podporovať výchovné programy spôsobilé zabezpečiť prijatie a uskutočňovanie tejto politiky;

c) zrušiť akékoľvek zákonodarné ustanovenia a zmeniť akékoľvek správne opatrenie alebo prax, ktoré sú nezlučiteľné s touto politikou...

Pojem diskriminácie konzistentne interpretuje Súd (Európsky súd pre ľudské práva, pozn.) vo svojej súdnej praxi v súvislosti s čl. 14 Európskeho dohovoru (Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd). V jednom rozhodnutí uviedol, že rozdiel v zaobchádzaní je diskriminačný, ak preň nie je objektívne a primerane odôvodnené, t. j. ak neumožňuje sledovať legitímny cieľ alebo ak nie je primeraný vzťah proporcionálnosti medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorým sa mal dosiahnuť (rozsudok v prípade Abdulaziz, Cabales a Balkandali c. Spojené kráľovstvo). Pri posudzovaní existencie porušenia zákazu diskriminácie v rozhodovacej činnosti je možné povedať, že pôvodne jeho využívanie malo byť spojené len s porušením konkrétneho hmotného alebo procesného práva výslovne zaručeného v Európskom dohovore, takže nebolo možné konštatovať jeho porušenie bez toho, aby rovnako nebolo porušené aj príslušné namietané právo. Takéto striktné obmedzenie zákazu diskriminácie bolo rozhodovacou praxou štrasburských orgánov ochrany práv prekonávané rozširovaním samotného obsahu ľudských práv a autonómym uplatňovaním čl. 14 Dohovoru, keďže štrasburské orgány preskúmajajú, či

nedošlo aj samostatne k porušeniu č. 14 a nielen v spojitosti s ďalším článkom Európskeho dohovoru.“

7. Okresný súd v petite návrhu na začatie konania navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Ustanovenia § 6 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. b) zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (antidiskriminačný zákon) účinný od 15.4.2005 do 31.3.2008 a ustanovenia § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 v časti v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, § 6 ods. 1, zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) účinný od 1.4.2008 nie je v súlade s čl. 2 Dohovoru č. 111 uverejneného v Zbierke zákonov pod číslom 465/1990 Zb.“

8. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh na začatie konania súd.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou.

Podľa § 19 zákona o ústavnom súde sa súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde rozumie príslušný senát alebo samosudca.

Podľa § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily..., môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (PL. ÚS 16/02, PL. ÚS 7/2012) vyplýva, že okrem iných procesných náležitostí aj samotné prerušenie konania je procesným predpokladom na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov všeobecným súdom. Tento procesný predpoklad všeobecný súd v danom prípade preukázal uznesením sp. zn. 14 C 244/2008 z 27. júla 2012 o prerušení konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. októbra 2012.

11. Predmetom konania podľa návrhu okresného súdu je posúdenie, či ustanovenia antidiskriminačného zákona nie sú nesúladne s čl. 2 dohovoru č. 111.

Podľa § 6 ods. 1 antidiskriminačného zákona účinného do 31. marca 2008 v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodu ich pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasového pôvodu, národnostného alebo etnického pôvodu, zdravotného postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie.

Podľa § 6 ods. 2 písm. b) antidiskriminačného zákona účinného do 31. marca 2008 zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami fyzických osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania.

Podľa § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona účinného od 1. apríla 2008 dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia. Každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov.

Podľa § 6 ods. 1 antidiskriminačného zákona účinného od 1. apríla 2008 v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1.

Podľa čl. 2 dohovoru č. 111 uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 465/1990 Zb. každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti, sa zaväzuje vyhlásiť a vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na presadzovanie rovnosti príležitosti a zaobchádzania v zamestnaní a povolani metódami primeranými vnútroštátnym podmienkam a zvyklostiam tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia v tomto smere.

12. V rámci predbežného prerokovania návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov musí ústavný súd predovšetkým preskúmať aplikovateľnosť napadnutého ustanovenia v konaní pred všeobecným súdom. Všeobecný súd totiž nemôže napadnúť akýkoľvek zákon alebo ustanovenie zákona, o ktorom by teoreticky mohol mať pochybnosti o jeho protiústavnosti, ale na rozdiel od iných procesne legitimovaných subjektov podľa čl. 130 ods. 1 ústavy môže napadnúť len taký zákon, ktorého aplikácia pripadá do úvahy vo veci, ktorú prerokúva. Ústavný súd sa k aplikácii napadnutej normy vyjadril vo veci sp. zn. PL. ÚS 7/04 tak, že „... legitímácia všeobecného súdu na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom teda predpokladá spojitosť konania pred všeobecným súdom vyjadrenú tak, že podaniu návrhu musí predchádzať rozhodovacia činnosť takého súdu. V tejto rozhodovacej činnosti ako zákonom upravenom postupe je potrebné podľa úsudku všeobecného súdu vyložiť a použiť všeobecne záväzný právny predpis, ktorého nesúlad s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, všeobecný súd mieni uplatniť v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Rozhodovacia činnosť všeobecného súdu v zmysle § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd preto chápe ako postup, v ktorom po začatí konania všeobecný súd smeruje k rozhodnutiu vo veci samej, t. j. k výroku o tom, čo je požadované v návrhu na začatie konania (v žalobe) a v jeho odôvodnení. Ak v tomto postupe nemá miesto interpretácia a aplikácia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorého vyslovenie nesúladu všeobecný súd mieni uplatniť v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, potom nie je splnený základný predpoklad na ochranu ústavnosti poskytovanú ústavným súdom v konaní podľa čl. 125 ústavy, za ktorý treba považovať len také konanie o súlade právnych predpisov začaté všeobecným súdom, ktorému predchádza konanie pred všeobecným súdom, v ktorom má materiálne dôjsť (podľa obsahu prítomného návrhu) k použitiu napadnutého ustanovenia zákona, t. j. k subsumpcii skutkového stavu pod napádanú právnu normu (právne normy). Tento predpoklad nie je splnený, ak k takému použitiu napadnutého ustanovenia nielenže nedochádza, ale pre nedostatok procesných podmienok alebo zjavnú neopodstatnenosť žaloby ani nemôže dôjsť. Ak všeobecný súd napriek tomu, že nie sú splnené tieto dva kumulatívne predpoklady jeho aktívnej legitímácie

na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov, podá návrh na také konanie, je návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou [§ 25 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 1 písm. e) zákona o ústavnom súde].“. Uvedený prístup potvrdil ústavný súd aj vo veciach sp. zn. PL. ÚS 28/05 a sp. zn. PL. ÚS 12/2012.

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že predpokladom uplatnenia právomoci ústavného súdu posúdiť súlad právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy na návrh všeobecného súdu podaný podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je aj splnenie procesných podmienok konania v tej právnej veci, kde má dôjsť k použitiu napadnutého ustanovenia; Občiansky súdny poriadok ich označuje ako podmienky konania. Procesné podmienky je možné vymedziť ako predpoklady prípustnosti vydania meritórneho rozhodnutia (vyhovujúceho alebo zamietajúceho).

14. Tak občianskoprávna teória, ako aj rozhodovacia prax všeobecných súdov pritom zhodne medzi procesné podmienky konania zaraďujú aj zaplatenie súdneho poplatku tam, kde je konanie spoplatnené. K procesným podmienkam približuje splnenie poplatkovej povinnosti to, že nezaplatenie súdneho poplatku ani dodatočne na výzvu súdu vedie za určitých podmienok [§ 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)] k zastaveniu konania. Inak povedané, zabraňuje v niektorých prípadoch vydanie meritórneho rozhodnutia.

Z pripojeného spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že súdny poplatok z návrhu nebol zaplatený ani pri podaní žaloby a ani v neskoršom priebehu konania. Výzvou z 25. júla 2011 doručenou žalobkyňi 2. augusta 2011 ju okresný súd vyzval, aby do 10 dní od doručenia výzvy zaplatila súdny poplatok za návrh, ktorý je 11 971 eur. Zároveň okresný súd žalobkyňu poučil, že ak nebude poplatok zaplatený, súd konanie zastaví, pričom pred zaplatením poplatku v správnej výške nemôže súd vo veci konať.

15. V pripojenom spise okresného súdu však nie je žiadna zmienka o tom, že žalobkyňa následne súdny poplatok zaplatila, a ani o tom, že by okresný súd prípadne na jej

žiadosť rozhodol o oslobodení od súdnych poplatkov. Nedostatok splnenia procesnej podmienky zaplatenia súdneho poplatku je prekážkou v konaní, ktorá súdu neumožňuje ďalej vo veci konať. Okresný súd však v rozhodovanej veci nekonal spôsobom predpokladaným zákonom o súdnych poplatkoch (§ 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch), ale po približne jednom roku (27. júla 2012) konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a postúpil návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov ústavnému súdu. V zhode s uvedenou judikatúrou preto ústavný súd konštatuje, že okresný súd nepreukázal splnenie kumulatívnych predpokladov jeho aktívnej legitimácie na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov s ústavou, ktoré majú byť pri meritórnom riešení veci použité, návrh je preto zatiaľ podaný zjavne neoprávnenou osobou. Ak totiž sudca dôjde k záveru vyplývajúcejmu z výzvy z 25. júla 2011 (zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh), nepoužije ním namietaný „protiústavný“ zákon podstatný len pre meritórne riešenie sporu.

16. Z uvedených dôvodov bol návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov odmietnutý ako podaný zjavne neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2013